

Ademruimte

I

Zoals een moede hinde dorst
naar helder water, zo
verlang ik taal die ruimte

schept om stil te durven zijn.
Geen mening die de meute volgt.
Geen onbesuisd sermoen. Hoe loop ik
zwijgzaam uit de pas? Hoe zaai ik

wit dat wast in zinnen als klaver
in te veel groen gras?

II

Ik leg mezelf verloren
in muziek. De klank van helle
zangen haalt me uit de dag.

Bombarie? Weg! Mijn geest?
Van ongeziene kleuren vol.
Bevreemd hoor ik verhalen uit

een oord dat niemand ziet.
Er gaan gewelven in mij op en ik wil
rijmen met de klaarte en het duister

van een lied.

III

Er zingt geen groter lied dan dit:
regen die de bodem drenkt, een duizendpoot
op jacht, twittertaal van tak tot tak
een wolf die volle maan verwacht. Het zingt

in zegelkruid en tonderzwam, een hemelhoge
eikenstam, in bloedkoraal en bloesemdracht
de kamers van mijn hazenhart. Het zingt

met almaar korter adem, almaar
noester door. Het krijt en stottert. Stokt.

Het eist terstond gehoor.

Reine De Pelseneer

Noot: de eerste twee regels van dit gedicht zijn 'vrij' ontleend aan psalm 42.